

ALCATRAZ

VERSUS

ĎÁBELŠTÍ KNIHOVNÍCI

LEGIE ZAKLADATELOVÝCH KOSTÍ

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE HAYLEY LAZO

ALCATRAZ
VERSUS
ĎÁBELŠTÍ KNIHOVNÍCI

LEGIE ZAKLADATELOVÝCH KOSTÍ

ALCATRAZ
VERSUS
ĎÁBELŠTÍ KNIHOVNÍCI

LEGIE ZAKLADATELOVÝCH KOSTÍ

**BRANDON
SANDERSON**

ILUSTRACE HAYLEY LAZO

slovar

Copyright © 2008 Dragonsteel Entertainment, LLC
Text © 2008 Brandon Sanderson
Illustrations copyright © 2016 Dragonsteel Entertainment, LLC
Illustrations © 2016 Hayley Lazo
Cover illustration © Kevin Keele
Translation © 2023 Ondřej Pauser
Czech edition © 2023 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Pro Lauren, která kdovíjak dokázala být benjamínkem rodiny
a zároveň tou nejodpovědnější z nás*

Předmluva autora

Jsem lhář.

Chápu, že tomu nemusíte věřit. Ve skutečnosti v to doufám. Nejen že pak bude mé prohlášení působit mimořádně ironicky, ale bude to také znamenat, že máte daleko k pádu.

Podívejte, vím, že jakožto obyvatelé Svobodných království jste o mně slyšeli spoustu historek. Možná jste také na svých silimatických televizních obrazovkách zhlédli jeden nebo dva dokumenty. Rozumím tedy tomu, proč si myslíte, že nejsem lhář. Domníváte se totiž, že jsem prostě jen skromný.

Myslíte si, že mě znáte. Naslouchali jste vypravěčům. S přáteli jste probírali mé hrdinské činy. Četli jste historické spisy a slyšeli, co o mých husarských kouscích roztrubovali nejrůznější křiklouni. Potíž je, že většín lhářů než já jsou už jen lidé, kteří o mně rádi mluví.

Neznáte mě. Nechápete mě. A rozhodně byste neměli věřit tomu, co se o mně dočtete v knihách.

S výjimkou – samozřejmě – této knihy, protože ta na rozdíl od ostatních popisuje skutečnost.

A nyní bych se rád obrátil na Tišináře. To znamená lidi, kteří žijí na místech známých jako Kanada, Evropa nebo obě Ameriky. Ne-nechte se napálit tím, že se tahle kniha tváří jako fantasy! Podobně jako předchozí svazek ji musíme na území Tišin vydávat za zcela smyšlené dílo, abychom obalamutili knihovníky.

Tohle není fikce. Ve Svobodných královstvích – v zemích, jako je Mokia nebo Nalhalla – kniha vyjde otevřeně jako autobiografie.

• Předmluva autora •

Protože právě tohle to je. Můj vlastní příběh, který vyprávím – poprvé –, abych všem ukázal, co se opravdu stalo.

Pro jednou se hodlám vyvarovat klamu. Pro jednou se postarám o to, aby vyšla najevo pravda. Jmenuji se Alcatraz Smedry a vítám vás na začátku druhého svazku mého skutečného příběhu.

Kéž vám přinese prozření.

Kapitola

• 1 •

Kroutil jsem se v křesle uprostřed ponuré letištní haly a nepřítomně chroupal staré bramborové lupínky.

To asi není začátek, jaký byste čekali, že? Nejspíš jste si mysleli, že novou knihu začnu nějakým akčnějším způsobem. Třeba scénkou zahrnující ďábelské knihovníky – případně oltáře, oživená papírová monstra a alespoň pár samopalů.

Je mi líto, že jsem vás zklamal. Není to poprvé, co jsem něco takového udělal. Ale věřte, že to bylo pro vaše dobro. Rozhodl jsem se totiž, že se změním. Moje poslední kniha byla příšerně nefér – začal jsem ji velmi intenzivní, děsivou akcí. Jenže pak jsem slibně rozběhnutý děj utnul a nechal vás, čtenáře, tápat v nejistotě.

Slibuji, že už na vás takové triky ve svých příbězích zkoušet nebudu. Nebudu používat cliffhangery, abych vás přiměl číst dál. Budu s vámi jednat s respektem, rozvahou a na rovinu.

Ach, a mimochodem, zmínil jsem se, že jsem se během toho čekání na letišti ocitl zřejmě v největším nebezpečí za celý svůj dosavadní život?

Snědl jsem další bramborový lupínek.

Kdybyste mě v tu chvíli viděli, mysleli byste si, že jsem úplně obyčejný americký kluk. Bylo mi třináct a měl jsem tmavě hnědé vlasy. Oblékl jsem si džíny se širokými nohavicemi, zelenou bundu a bílé tenisky. Za posledních pár měsíců jsem trochu vyrostl, ale pořád jsem svou výškou patřil mezi dětmi mého věku k průměru.

Vlastně jediné, co se na mně vymykalo normálu, byly brýle s modře zabarvenými skly, které mi seděly na nose. Nebyly to běžné brýle proti sluníčku – vypadaly jako brýle na čtení vašeho dědy, akorát s něžně modrými čočkami. (Tenhle aspekt svého nového života pořád považuji za ne skutečně nespravedlivý. Bůhvíproč platí, že čím mocnější okulátorské brýle máte, tím hloupěji vypadají. Vytvořil jsem teorii, která se tímto jevem zabývá – nazývám ji „Zákon neúměrné ubohosti“.)

Sežvýkal jsem další brambůrek. *No tak, kde jsi?* přemýšlel jsem nervózně.

Můj děda měl jako obvykle zpoždění. Pravda, *tak docela* za to nemohl. Leavenworth Smedry je koneckonců přece jen Smedry. (Příjmení samo o sobě mluvilo za vše.) Stejně jako mnoho dalších příslušníků rodiny Smedryových i on disponoval magickým talentem. Jeho nadání spočívalo

v tom, že se na veškeré schůzky dostavoval s větším či menším zpožděním.

Spousta lidí by to nejspíš považovala za otravnou nepřijemnost, my Smedryovi však víme, jak naše dary využít ve svůj prospěch. A tak děda Smedry pravidelně přicházel pozdě do cesty kulkám i všem dalším život ohrožujícím událostem. Jeho talent mu už nesčetněkrát zachránil krk.

Naneštěstí ovšem mívál zpoždění i v okamžicích, kdy už to tak výhodné nebylo. Podezříval jsem ho, že svůj talent dost často také využíval jako výmluvu a sváděl na něj kdeco; zkusil jsem si s ním o tom už několikrát promluvit, ale neuspěl jsem. K naší debatě opět jednoduše dorazil pozdě, takže ho zvuk mých slov minul. (Kromě toho je podle názoru dědy Smedryho i taková debata nebezpečím, jemuž je třeba se vyhnout.)

Nahrbil jsem se v křesle o něco víc, abych vypadal co nejméně nápadně. Problém byl, že ten, kdo věděl, co hledat, by si všiml, že mám okulátorské brýle. V tomto případě šlo konkrétně o brýle komunikátorské, což je poměrně běžný typ brýlí, který dvěma okulátorům umožňuje komunikaci na kratší vzdálenost. S dědou jsme je v posledních měsících několikrát použili, když jsme utíkali a skrývali se před knihovnickými agenty.

V Tišinách znala moc a význam okulátorských brýlí jen určitá skupina lidí. Většina těch, kteří se pohybovali letištní

halou, neměla ani potuchy o okulátorech, silimatické technologii a sektě ďábelských knihovníků, kteří potajmu vládou světa.

Ano. Je to skutečně tak. Svět ovládají ďábelští knihovníci. Ostatní udržují v nevědomosti tím, že jim místo skutečnosti předkládají lži – vymysleli si vlastní historii, geografii i politická fakta tak, aby jim hrály do karet. Dokázali to, protože ovládají informace, které vkládají do knih – do knih, podle kterých se jmenují...

Ale podle mě by se jim mělo říkat spíš lživníci.

Dává to smysl, ne? Jestli teď máte chuť mlátit hlavou do něčeho tvrdého a hlasitě přitom nadávat, prosím, poslužte si. Já počkám.

Snědl jsem další brambůrek. Děda Smedry mě měl pomoci komunikátorských brýlí kontaktovat už před více než dvěma hodinami. Takové zpoždění už bylo moc i na něj. Nenápadně jsem se rozhlížel a snažil se v davu cestujících odhalit případné knihovnické agenty.

Žádného jsem si zatím nevšiml, ale to nemuselo znamenat vůbec nic. Ne vždycky dokážete knihovníka odhalit na první pohled. Ženy obvykle nosí brýle s kostěnými obroučkami a muži motýlky a oblekové vesty, ale pak se vyskytují i takoví, kteří umí dokonale splynout s běžnou populací Tišinářů. Jsou nebezpeční – a prakticky neviditelní. (Podobně jako potížísti, kteří čtou fantasy.)

Musel jsem učinit nesnadné rozhodnutí. Buď si nechám nasazené komunikátorské brýle, což ze mě pro knihov-

nické agenty dělá snadný cíl... Nebo je sundám, ale pak si zřejmě nevšimnu zprávy dědy Smedryho, kterou mi pošle, až se dostane dostatečně blízko, aby mě mohl kontaktovat.

Jestli se dostane dostatečně blízko, aby mě mohl kontaktovat.

Kolem místa, kde jsem seděl, prošla skupinka lidí. Táhli kufry na kolečkách podél řady sedadel a probírali odlet odložený kvůli mlze. S napětím jsem uvažoval, jestli to náhodou nejsou knihovníci. Po třech měsících na útěku ve mně už natrvalo zapustila kořeny úzkost.

S utíkáním byl ale konec. Už brzy opustím Tišiny a konečně se podívám do země, odkud pocházela moje rodina: do Nalhally.

Nalhalla byla součástí Svobodných království. Běžní Tišináři ani netušili, že existuje, ačkoli šlo o rozlehlý kontinent ležící uprostřed Tichého oceánu mezi Severní Amerikou a Asií. Nikdy jsem tam nebyl, ale znal jsem ji z vyprávění a už jsem se setkal s technologiemi, které jsou ve Svobodných královstvích běžné. S auty, která se řídí sama, přesýpacími hodinami, v nichž se písek sype stále stejně, i když je postavíte vzhůru nohama. Toužil jsem se do Nalhally podívat – a ještě víc jsem se toužil dostat z území ovládaného knihovníky.

Děda Smedry mi nevysvětlil, jak přesně mě hodlá dostat přes hranice ani proč se vlastně máme setkat na letišti. Těžko se dalo předpokládat, že bychom jen tak prostě nastoupili na letadlo mířící do Svobodných království. Ať už

jsme ale měli uniknout jakýmkoli způsobem, jedno bylo jasné – nebude to snadné.

Naštěstí jsem nebyl úplně bezbranný. Zprvč jsem byl okulátor a měl jsem přístup k některým velmi mocným brýlím. Zadruhé tu byl můj děda, který byl expert na úniky před knihovnickými agenty. Zatřetí jsem věděl, že se knihovníci snaží za každou cenu nevyvolávat rozruch, a to přesto, že tajně ovládali většinu světa. Nejspíš jsem se tedy nemusel bát policie nebo letištní ochranky – knihovníci se je snažili do svých věcí nezatahovat, protože by tak riskovali prozrazení svého spiknutí lidem, kteří v jejich žebříčku zaujímali příliš nízké postavení.

A taky jsem měl svůj talent. Ale... no, pořád jsem si nebyl úplně jistý, jestli jde o výhodu, nebo ne. Je to –

Ztuhl jsem. U vedlejší brány stál nějaký muž v obleku a tmavých brýlích. Předstíral, že čeká na odlet, ale přitom zíral přímo na mě. Když si všiml, že se na něj dívám, až příliš nonšalantně se odvrátil.

Jeho sluneční brýle byly pravděpodobně brýle bojovnícké – jedny z mála, které mohli používat i lidé, kteří nevládli okulátorskou mocí. Napřímil jsem se; vypadalo to, jako by si muž sám pro sebe něco mumlal.

Anebo mluvil do vysílačky.

U roztříštěného skla! zaklel jsem v duchu a hodil si batoh na záda. Vnořil jsem se do davu a vzdaloval se od brány. Už už jsem si chtěl sundat komunikátorské brýle. Jenže... co když se mě děda Smedry pokusí kontaktovat? V pře-

cpané odletové hale neměl šanci mě najít. Musel jsem si ty brýle nechat.

Myslím, že právě teď je vhodná doba, abych přerušil vyprávění a varoval vás, že občas vkládám do děje vsuvky týkající se nejrůznějších naprosto nedůležitých věcí. Je to jeden z mých zlovyků, který – společně s nošením ponožek, jež k sobě nepatří – na mně lidi dost štve. Ale čestně, není to moje vina. Podle mě za to může společnost. (Tedy za ty neladící ponožky. Ta záležitost s přerušováním děje jde jen a jen na moje triko.)

Nechal jsem si brýle na nose, zpomalil a sklonil hlavu. Nedošel jsem daleko, když jsem si všiml skupiny mužů v tmavých oblecích a s růžovými motýlky na krku, kteří se vezli na pohyblivém letištním chodníku kousek přede mnou. S sebou měli několik uniformovaných členů letištní ochranky.

Ztuhl jsem. Znovu. *A pak že nemusím mít obavy z policie...* Snažil jsem se překonat paniku, pomalu se otočil – tak nenápadně, jak to jen šlo – a chvatně se vydal jiným směrem.

Měl jsem si uvědomit, že se pravidla začínají měnit. Knihovníci strávili tři měsíce tím, že se mě a dědu Smedryho snažili polapit. Možná se jim nelíbilo, že by do toho měli zapojit oficiální představitele zákona, ale ještě mnohem méně se jim líbila představa, že by nás nechytili.

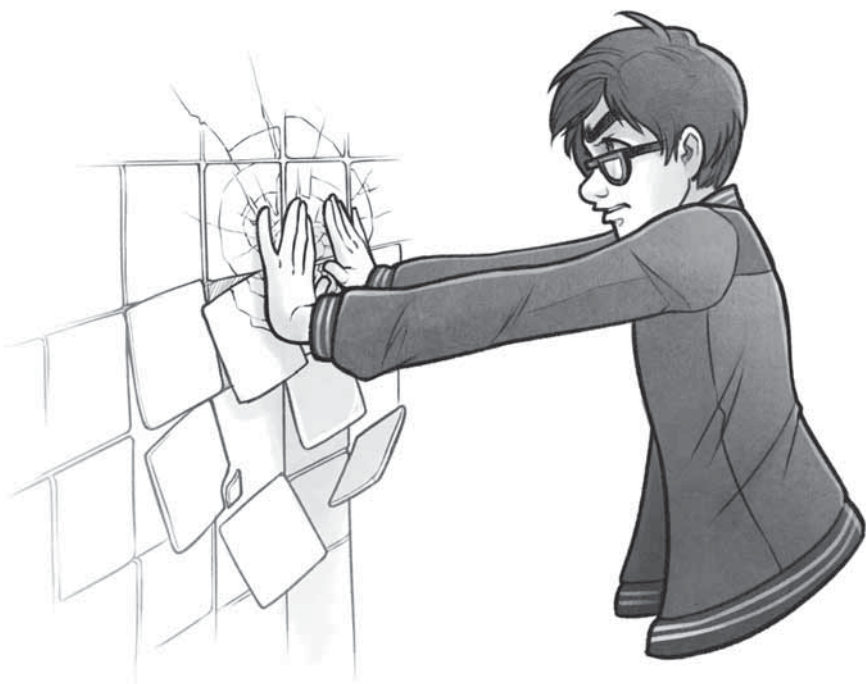
Proti mně přicházela další skupina knihovnických agentů. Tentokrát šlo o dobrý tucet vojáků vyzbrojených

bojovnickými brýlemi, skleněnými meči a dalšími vyspělými zbraněmi. Zbývalo mi jediné...

Zahnul jsem na toalety.

Uvnitř několik lidí dělalo to, co se tak obvykle na záchodech dělá. Přiběhl jsem k zadní stěně místnosti. Nechal jsem batoh spadnout na zem a přiložil obě dlaně na vykachlíčkovanou zeď.

Několik mužů se na mě udiveně podívalo, ale na to už jsem si zvykl. Lidé se na mě tak dívali po většinu mého života – co jiného byste taky čekali u kluka, který běžně roz-

bíjí věci, co se obvykle nijak snadno rozbít nedají? (Jednou, když mi bylo sedm, se můj talent rozhodl rozbít betonový chodník, po kterém jsem právě šel. Zůstala za mnou řádka rozlámaných dlaždic, jako usvědčující stopa jakéhosi monstrózního vraždícího robota – který nosí boty velikosti šest.)

Zavřel jsem oči, abych se mohl lépe soustředit. Dřív mě můj talent plně ovládal. Nevěděl jsem, že by to mohlo být naopak – dokonce jsem dlouho ani nevěřil, že je to skutečné. A pak, když se před třemi měsíci objevil děda Smedry, se všechno změnilo. Zatímco jsme společně pronikli do místní veřejné knihovny, kde jsme pátrali po ukradeném písku z Rashidu, naučil mě, jak můžu svůj talent skutečně *používat*, spíš než abych podléhal jeho rozmarům.

Okamžik jsem se soustředil a vzápětí se mi z hrudi přes paže a do dlaní rozlila vlna energie. Kachličky začaly odpaďovat a rozbíjely se o zem jako rampouchy utržené z plotu. Nepřestával jsem se koncentrovat. Lidé za mnou začali křičet.

Knihovníci tu budou každou chvíli.

Zeď spadla, vyvalila se ven, směrem ode mě. Do vzduchu vystříkl proud vody z porušeného potrubí. Nezdržoval jsem se ohlížením po křičících mužích a místo toho jsem hmátl po batohu.

V ruce mi zůstal utržený popruh. Tiše jsem zaklel a popadl druhý. Utrhl se také.

To byl můj talent. Požehnání a prokletí zároveň. Už nebyl mým pánem – ale zároveň jsem stále nebyl schopný ho plně ovládat. Bylo to, jako kdybychom s mým talentem měli můj život ve střídavé péči: mně připadl každý druhý víkend a o některých prázdninách.

Nechal jsem batoh batohem – po kapsách bundy jsem měl poschovávané svoje brýle, a to byly jediné opravdu hodnotné věci, které jsem vlastnil. Protáhl jsem se dírou, přešel rozpadlé zdivo a ponořil se do útrob letiště. (Hm. Z toalet do útrob – většinou to probíhá opačně.)

Ocitl jsem se v nějaké servisní chodbě nebo tunelu. Prostor byl jen spoře osvětlený, a očividně stejně sporadicky uklízený. Běžel jsem tunelem několik dlouhých minut, až jsem si začínal myslet, že už jsem snad nechal terminál za sebou a brzy se vynořím v jiné budově, kam mě průchod dovede.

Tunel končil několika schody vedoucími k velkým dveřím. Zaslechl jsem za sebou výkřiky a riskl krátký pohled dozadu do chodby. Rychle se ke mně blížila skupina mužů.

Otočil jsem se zpět a popadl kliku. Bylo zamčeno, ale dveře byly vždycky něco jako moje specialita. Klika odpadla; odhodil jsem ji za sebe. Potom jsem kopl do dveří a vpadl do obrovského hangáru. Nade mnou se tyčila monumentální letadla, jejich kokpity však byly tmavé a prázdné. Na okamžik jsem zaváhal, ohromený obřími

trupy dopravních prostředků podobných monstrózním příšerám, vedle nichž jsem si připadal jako trpaslík.

Potrásl jsem hlavou ve snaze probrat se z omámení. Knihovníci mi byli v patách. Naštěstí se zdálo, že v hangáru nejsou žádní lidé. Zabouchl jsem dveře a přiložil dlaň k zámku. S pomocí svého talentu jsem ho rozbil, aby nešel otevřít. Přeskočil jsem hrazení a přistál na schodech, po kterých jsem seběhl na plochu, kde parkovala letadla.

Moje nohy zanechávaly v prachu na podlaze zřetelné stopy. Zamířit na ranvej by zřejmě byl nejjistější způsob, jak se nechat chytit, zvláště vzhledem k tomu, že knihovníci zapojili do akce letištní ochranku. Schovávat se však mohlo být stejně riskantní.

Celá ta situace může posloužit jako skvělá metafora pro můj život. Podle všeho ať jsem dělal cokoli, vždycky jsem skončil v ještě větším nebezpečí, než jsem byl na začátku. Také by se to dalo popsat starým přirovnáním „z deště pod okap“, jež Tišináři pořád rádi používají.

(Rád bych poznamenal, že tišinářská pořekadla, přirovnání a přísloví nejsou nijak zvláště kreativní. Osobně bych například zmíněné rčení vylepšil následovně: „z deště rovnou do bazénu se žraloky vyzbrojenými motorovými pilami a osedlanými vražednými koťátky“. Ale pochybuju, že by se to uchytilo.)

Na dveře za mnou zabušily pěsti. Ohlédl jsem se a potom jsem se rozhodl. Zkusím se schovat.

Doběhl jsem k malým dvířkům ve stěně hangáru. Kolem jejich hran prosvítalo světlo. Předpokládal jsem, že bych se tudy dostal na ranvej. Dal jsem si záležet, aby po mně na podlaze zbyly zřetelné otisky. Jakmile jsem svou falešnou cestičku dokončil, vyskočil jsem na krabice, které tam stály, přelezl je a na druhé straně skočil na zem.

Dveře se otrásaly, jak se je muži snažili vyrazit. Už nevydrží dlouho. Smykem jsem vklouzl za obří kolo Boeingu 747 a sundal si komunikátorské brýle. Potom jsem sáhl do bundy. Nechal jsem si dovnitř našít kapsičky vystlané vrstvou speciálního materiálu pocházejícího ze Svobodných království, jež chránila brýle před poškrábáním. Vybíral jsem si brýle se zelenkavými skly a nasadil si je.

Dveře začínaly povolovat.

Nevěnoval jsem okolnímu dění pozornost a místo toho se soustředil na podlahu hangáru. Potom jsem aktivoval brýle. Okamžitě se zvedl poryv větru, foukal směrem od mého obličejce a smetal některé ze stop, co jsem zanechal na podlaze. Větrotvorné brýle mi daroval děda Smedry několik týdnů po naší „návštěvě“ knihovny.

Když se nadávající knihovníci konečně probili skrze dveře, zbývaly už jen ty stopy, které jsem *chtěl*, aby zůstaly viditelné. Skrčil jsem se za kolem, zadržel dech a snažil se zklidnit rozbouřený tep, zatímco jsem poslouchal, jak kroky vojáků a ochranky duní na schodech.

Tehdy jsem si vzpomněl na své ohněstrůjné brýle.

Vykoukl jsem zpoza kola boeingu. Knihovníci mi skočili na špek a blížili se ke dveřím vedoucím ven. Nepohybovali se však tak rychle, jak bych si býval přál, a někteří se podezřívavě rozhlíželi po hangáru.

Schoval jsem hlavu dřív, než si mě mohli všimnout. Pod prsty jsem ucítil ohněstrůjnou čočku – zbyla mi jen jedna – a váhavě jsem ji vyjmul z ochranného váčku. Byla čirá, pouze v jejím středu se nacházela malá červená tečka. Pokud ji aktivujete, vystřelí z ní superhorký paprsek energie, trochu jako u laseru. Mohl bych ji použít na knihovníky. Koneckonců pokusili se mě zabít už při několika různých příležitostech. Zasloužili by si to.

Chvilí jsem jen tak seděl a potom jsem čočku zase tiše uklidil a znovu si nasadil komunikátorské brýle. Jestliže jste si přečetli předchozí svazek mé autobiografie, tak už znáte můj velmi specifický názor na hrdinství. Hrdina zcela jistě nebyl člověk, který by vypálil smrtící paprsek světla do zad skupiny vojáků, zvlášť když se mezi nimi vyskytovali nevinní členové ochranky.

Takový sentiment by mě mohl snadno dostat do problémů. Pravděpodobně si pamatujete, jak skončím; zmiňoval jsem to v první knize. Knihovníci z Řádu roztržité čočky mě přiváží na oltář sestavený ze starých encyklopedií, aby mohli prolít mou okulátorskou krev v jakémsi temném obřadu.

Na obětní oltář mě přivedlo právě hrdinství. Ironií však je, že ten den na letišti mi zachránilo život. Kdybych si totiž

komunikátorské brýle nenasadil, dost možná by nedošlo k tomu, co následovalo.

Alcatrazi? ozvalo se mi najednou v hlavě.

Když jsem ten hlas uslyšel, málem jsem vyjekl překvapením.

Ehm, Alcatrazi? Haló? Slyší mě někdo?

Hlas zněl zastřeně a vzdáleně, a nebyl to můj děda. Nicméně *vycházel* z mých komunikátorských brýlí.

Ach jo, to je opruz! postěžoval si hlas. *Hm. S komunikátorskými brýlemi mi to nikdy moc nešlo.*

Zvuk zesiloval a zase se vytrácel, jako kdyby někdo mluvil skrze rádio s opravdu mizerným signálem. Nebyl to sice děda Smedry, v tu chvíli jsem ale byl ochoten využít jakoukoli pomoc.

Aktivoval jsem brýle. „Jsem tady!“ zašeptal jsem.

Před očima se mi pomalu zhmotnil rozostřený obraz tváře. Vznášel se přede mnou jako hologram. Patřil mladé dívce s tmavou pletí a černými vlasy.

Haló? zeptala se znovu. *Je tam někdo? Můžeš mluvit hlasitěji nebo tak?*

„Vlastně moc ne,“ zasyčel jsem a podíval se opatrně po knihovnicích. Většina jich už vyšla z hangáru ven, několik mužů však zůstalo uvnitř – očividně měli za úkol prohledat prostor. Většinou šlo o příslušníky ochranky.

Ehm, dobře, řekl hlas. *Kdo je to?*

„Kdo myslíš, že to je?“ zavrčel jsem podrážděně. „Přece Alcatraz. Kdo jsi ty?“

Och, jsem – obraz se rozpadl a zvuk se na chvilku přerušil – poslali, abych tě vyzvedla. Omlouvám se! Ehm, kde vlastně jsi?

„V hangáru,“ odpověděl jsem.

Jeden z členů ochranky sebou trhl a vytáhl z pouzdra zbraň. Namířil ji mým směrem. Slyšel mě. „U roztržitého skla!“ sykl jsem a sklonil hlavu níž.

Opravdu bys neměl tak nadávat, víš... řekla ta dívka.

„Díky,“ odsekl jsem tak tiše, jak to jen šlo. „Kdo jsi a jak mě odsud chceš dostat?“

Chvilku bylo ticho. Příšerné, hrozné, dlouhé, otravné, frustrující, mrtvolné, nervy drásající, neuvěřitelně rozvláčné ticho.

Já... vlastně nevím, přiznala dívka. Já... počkej chvilku. Bastille říká, že bys měl jít na nějaké otevřené prostranství a pak nám poslat signál. Je tam dole moc velká mlha. Moc toho nevidíme.

Tam dole? pomyslel jsem si. Ale jestli je s tou holkou Bastille, pak to vypadá nadějně. I když mi pak nejspíš dá sežrat, že jsem se namočil do takových potíží, její řešení náročných situací bývala obvykle velmi efektivní. Snad to bude platit i v případě mé záchrany.

„Hej!“ vykřikl někdo. Otočil jsem se a díval se přímo na jednoho ze sekuritáků. „Někoho jsem našel!“

Nastal čas něco rozbít, pomyslel jsem si a zhluboka se nadechl. Potom jsem vyslal energii své síly do kola boeingu.

Uhnul jsem před uvolněnými maticemi a vyskočil na nohy. Muž z ochranky zvedl zbraň, ale nevystřelil.

„Tak střílej!“ pobídl ho muž v černém obleku, knihovník, který akci velel.

„Nebudu střílet na *dítě*,“ zavrtěl sekuriťák hlavou. „Kde jsou ti teroristé, o kterých jste mluvili?“

Dobrák, pomyslel jsem si, když jsem vyrazil k přední části hangáru. V ten okamžik kolo boeingu definitivně upadlo, celý čumák letadla poklesl a zhroutil se na zem. Muži překvapeně vykřikli a sekuriťák uskočil do bezpečí.

Knihovník v černém obleku sebral jednomu ze zmatených členů ochranky pistoli a namířil na mě. Jen jsem se usmál.

Zbraň se samozřejmě rozpadla, jakmile stiskl spoušť. Můj talent mě chránil, jak nejlépe dovedl – a čím složitější mechanismus zbraň obsahovala, tím snadněji ji rozbil.

Vrazil jsem ramenem do mohutných vrat hangáru a vyslal do nich výboj energie. Šrouby a matice se kolem mě rozlétly a pokropily zem jako déšť. Za krabicemi se vynořilo několik hlav ohromených sekuriťáků.

Opadla celá vrata. Vyklopila se směrem ode mě a s ohlušujícím prásknutím dopadla na plochu před hangárem. Na okamžik jsem zaváhal. I mě překvapilo, co se stalo, ačkoli jsem přesně tohle chtěl. Do hangáru se začaly vkrádat kroutící se prsty mlhy.

Zdálo se, jako by můj talent postupně sílil. Dřív jsem rozbíjel věci, například hrnce a nádoby, a jen výjimečně i něco většího jako v případě betonového chodníku, když mi bylo sedm. Oproti tomu, co se mi podařilo nyní – utrhnout kolo letadla a vyrazit vrata od hangáru –, to nebylo nic. Ne poprvé mě napadlo, kolik bych toho dokázal rozbít, kdybych to opravdu potřeboval. A kolik by toho dokázal rozbít můj talent, pokud by *chtěl*.

Neměl jsem ovšem čas o tom rozjímat, protože knihovníci venku před hangárem zaznamenali rachot, zastavili se a otočili se ke mně. Jejich nehybné temné postavy se rýsovaly proti mlhavému pozadí. Poté co opustili hangár, vytvořili rojnici a rozprostřeli se do stran, a mně teď zbývala jediná cesta – přímo vpřed.

Vyrazil jsem na vlhkou vyasfaltovanou plochu před hangárem a běžel jako o život. Doslova. Knihovníci začali křičet a někteří se pokusili – naprosto bezvýsledně – po mně střílet. Měli by mě už znát lépe. Na jejich obranu však musím říct, že jen málo lidí – i knihovníků – mělo někdy co dělat s tak mocným Smedrym, jako jsem byl já. Na některé z nás by snad byli schopní pár kulek vypálit, než by se jejich zbraně pokazily. Pušky a pistole ze Svoobodných království nejsou zas až *tak* úplně k ničemu, ale pořád jsou prokazatelně méně účinné.

Střelba – nebo spíš to, že k ní nedošlo – mi koupila pár vteřin k dobru. Naneštěstí se mi dva z knihovníků rozhodli postavit do cesty.

„Připravte se!“ vykřikl jsem do komunikátorských brýlí. Pak jsem je strhl a místo nich si nasadil větrotvorné brýle. Zkoncentroval jsem se a vyslal před sebe prudký poryv vichřice. Oba knihovničtí agenti padli k zemi. Přeskočil jsem je a pokračoval v běhu.

Slyšel jsem za sebou výkřiky zbývajících mužů, kteří se za mnou rozběhli k ranveji. S funěním jsem sáhl do kapsy pro ohněstrůjnou čočku. Zastavil jsem se, otočil se a aktivoval ji.

Čočka se rozzářila. Knihovníci se zarazili. Poznali čočku a věděli, co umí. Zvedl jsem ji nad hlavu a namířil ji do vzduchu. Paprsek červeného světla vystřelil vzhůru a prořízl mlhu.

To snad bude jako signál stačit, pomyslel jsem si.

Knihovníci se shlukli na jednom místě. Pravděpodobně se chystali zaútočit čočka nebočočka. Připravil jsem si větrotvorné brýle; doufal jsem, že s jejich pomocí dokážu knihovníky udržet dostatečně daleko, než mě Bastille stihne zachránit.

Knihovníci se však nehýbali. *Na co čekají?* přemýšlel jsem s úzkostí, zatímco čočka v mé ruce dál vysílala rudý paprsek vzhůru k nebi.

Skupina knihovníků se rozestoupila a z jejího středu se vynořila temná postava – v mlze to byla jen silueta. Neviděl jsem ji moc zřetelně, ale něco na ní rozhodně bylo špatně. Byla podstatně vyšší než ostatní. Jedna z jejích končetin byla o hodně delší. Hlava té bytosti měla podivný

tvár. Ani náhodou nešlo o člověka. Každopádně to ale bylo nebezpečné.

Zachvěl jsem se a mimoděk ustoupil o krok zpět. Temná postava zvedla svou kostnatou ruku, jako kdyby na mě mířila pistolí.

Budu v pořádku, uklidňoval jsem se v duchu. *Zbraně mi nemohou ublížit.*

Ozvala se rána a potom mi v prstech explodovala ohněstrůjná čůčka, kterou trefila kulka vypálená podivnou bytostí. Vyjekl jsem a uskočil.

Strílelo to radši na čůčku než na mě. Ta věc je chytřejší než knihovníci.

Temná postava se dala do pohybu. Jakási zvrácená zvědavost mě nutila počkat, abych zjistil, jak ta zvláštní paže a hlava vypadají zblízka. Zbytek mého já byl prostě vyděšený k smrti. Potom se monstrum rozběhlo a mě rázem veškerá zvědavost přešla. Chytře (čas od času se mi něco chytrého podaří) jsem se dal na útěk.

Jenže najednou jako by mě něco táhlo zpátky. V uších mí hvízdal vítr a každý krok mi dal víc práce, než by měl. Začal jsem se potit. Brzy mi činila potíže i obyčejná chůze.

Tohle nebylo vůbec dobře. Snažil jsem se postupovat vpřed i navzdory zvláštní síle, jež mě táhla dozadu, a najednou mi připadalo, že *cítím* tu temnou věc za svými zády. Vnímal jsem ji, děsivou a odpornou, jak se ke mně blíží. Už jsem se skoro nemohl hýbat. Každý. Krok. Byl. Těžší. A. Těžší.

• **Brandon Sanderson** •

Jen kousíček přede mnou pleskl o asfalt konec provazového žebříku. Vykřikl jsem úlevou, skočil jsem po něm a pevně se ho chytil. Moje váha musela těm nahoře prozradit, že už jsem na palubě, protože najednou to se mnou škusblo vzhůru a vzápětí pominula i síla, která mě před chvilkou držela a pohlcovala. Cítil jsem, jak se uvolnil tlak, a pak už jsem si dovolil úlevně vydechnout.

Podíval jsem se pod sebe. Podivnou postavu jsem zahlédl jen několik metrů od místa, odkud mě žebřík vyvedl. Hleděla za mnou, zatímco jsem jí unikal z dosahu. Za chvilku se rozplynula v mlze – ona i plocha letiště.

• Legie Zakladatelových kostí •

Vyčerpaně jsem si opřel hlavu o lano. O několik okamžiků později mě žebřík vytáhl z mlhy do otevřeného prostoru. Rozhlédl jsem se.

Naskytl se mi nejspíš ten nejúžasnější pohled, jaký jsem v životě viděl.

Kapitola

• 2 •

Držíte v ruce druhou knihu mé autobiografické série. Ti z vás, kteří přečetli už první, mohou úvodní pasáž přeskočit a pokračovat dál. Zbytek ovšem poprosím o pozornost.

Nejprve bych vám rád pogratuloval, že jste si tuto knihu vybrali. Opravdu mě těší, že jste sáhli raději po seriózním díle popisujícím skutečnou situaci v současné světové politice, než abyste ztráceli čas něčím tak hloupým, jako jsou fantasy příběhy o fiktivních postavách, jako je dejme tomu Napoleon. (Kterýkoli z Napoleonů, když už jsme u toho.)

Nicméně musím připustit, že mě poněkud znepokojuje vaše volba začít číst tuto sérii od *druhého* svazku. Myslím, že jde o velice nehezský zvyk – horší, řekl bych, než je nošení ponožek, které k sobě nepatří. V žebříčku nejotravnějších zlovyků bych to zařadil někam mezi žvýkání s otevřenou pusou a vydávání kvákavých zvuků, zatímco

se vaši kamarádi snaží soustředit na učení. (Schválně si to někdy vyzkoušejte – je to fakt legrace.)

Právě kvůli takovým, jako jste vy, musíme my autoři zamořit druhé díly našich sérií všelijakým vysvětlováním. Nutíte nás v podstatě znovu vynalézat kolo – anebo přinejmenším obnovovat patent.

Už byste přece měli vědět, kdo jsem, a měli byste znát okulátorské čočky a smedryovské talenty. Díky tomu byste bez potíží porozuměli událostem, jež mě dovedly do bodu, kdy jsem visel na konci provazového žebříku a zíral vzhůru na něco naprosto úžasného, co jsem ovšem dosud nepopsal.

A proč že jsem to dosud nepopsal? Nu, pokud se takto ptáte, pak jde o jasný důkaz, že jste nečetli moji první knihu. Nechte mě to tedy vysvětlit s použitím stručného přirovnání.

Pamatujete si první kapitolu této knihy? (Opravdu doufám, že ano, vzhledem k tomu, že se nachází jen o pár stránek nazpátek.) Co jsem vám tam sliboval? Že přestanu používat cliffhangery a další obdobně frustrující vypravěčské praktiky. A co jsem udělal na konci té samé kapitoly? No jistě, dal jsem tam právě jeden takový cliffhanger.

To vás ovšem mělo něco naučit – a to, že mi můžete naprosto důvěřovat, protože bych vám nikdy, ani za nic na světě, nelhal. Nebo přinejmenším ne častěji než asi tak... hm... dvanáctkrát během jedné kapitoly.

Visel jsem na konci provazového žebříku, vítr mi nadouval bundu, srdce mi ještě divoce tlouklo vzrušením

z mého útěku. A nade mnou se vznášel obrovský skleněný drak.

Nejspíš už jste někde draka viděli – na obrázku nebo třeba ve filmu. Já tedy ano. Při pohledu na věc nad mou hlavou mi ale došlo, jak vágní všechna to zobrazení byla. Filmoví draci – a platí to dokonce i pro ty vážně drsné a nebezpečné – vypadali vždycky tak nějak bachratě, měli velká břicha a dost často i pochybné rozpětí křídel.

Skleněný plaz nade mnou takový nebyl ani trochu. Vyzařovala z něj neuvěřitelná ladnost, hadí hladkost a zároveň síla. Po délce svého elegantního trupu byl obdařený třemi páry křídel, pohybujícími se v dokonalé harmonii. Zespoda jsem viděl také šestero nohou – přitažených pod štíhlé tělo – a dlouhý skleněný ocas švihající vzduch za námi.

Drak ke mně otočil hlavu – průsvitné sklo se zatřpytilo – a zadíval se na mě. Ostře řezaná lebka měla trojúhelníkovitý tvar, jako hrot šípu. V oku monstra jsem zahlédl stát lidské postavy.

To není zvíře, uvědomil jsem si, zoufale přimknutý k dřevěným příčkám žebříku, *ale dopravní prostředek – letadlo nebo snad loď – celý vyrobený ze skla!*

„Alcatrazi!“ ozval se nade mnou hlas, sotva slyšitelný přes svist větru.

Vzhlédl jsem. Žebřík se táhl do otvoru zejícího zhruba v místech, kde by živý drak měl mít žaludek. Shlížel na mě odtamtud známý obličej – Bastille se vykláněla ven,

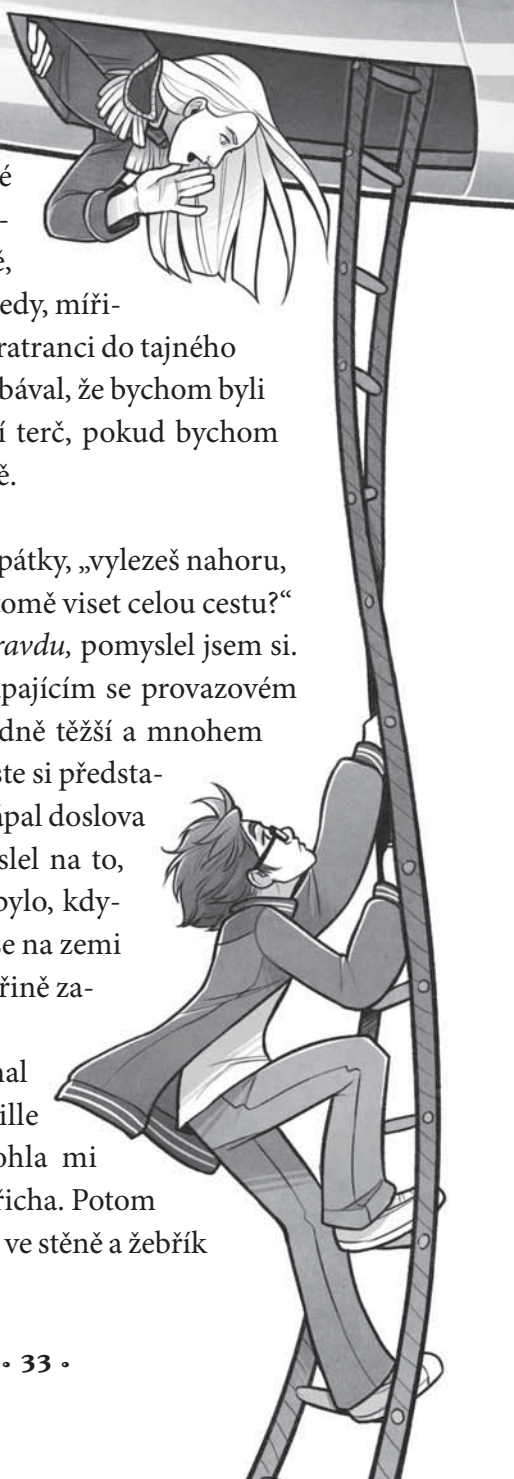
něco na mě volala a dlouhé stříbrné vlasy jí vlály ve větru. Bylo jí stejně jako mně, a když jsem ji viděl naposledy, mířila spolu se dvěma mými bratrance do tajného úkrytu. Děda Smedry se obával, že bychom byli pro knihovníky snadnější terč, pokud bychom zůstali všichni pohromadě.

„Cože?“ vykřikl jsem.

„Povídám,“ zakřičela zpátky, „vylezeš nahoru, nebo tam budeš takhle pitomě viset celou cestu?“

Zkrátka Bastille. Má pravdu, pomyslel jsem si. Začal jsem šplhat po houpajícím se provazovém žebříku – což bylo rozhodně těžší a mnohem víc nervydrásající, než byste si představovali. Vzhůru jsem se drápal doslova s vypětím všech sil a myslel na to, jak neskonale hloupé by bylo, kdybych teď spadl a rozmázl se na zemi poté, co mě v poslední vteřině zachránili z letiště.

Když jsem se dostrachal dostatečně vysoko, Bastille mi podala ruku a pomohla mi nasoukat se do drakova břicha. Potom zatahla za skleněnou páku ve stěně a žebřík se začal zasunovat.

Zvědavě jsem přihlížel. Tehdy jsem ještě neznal mnoho strojů využívajících silimatickou technologii a pořád jsem ji považoval tak trochu za „kouzlo“. Žebřík zajížděl dovnitř naprosto nehlučně – neslyšel jsem hučení motoru ani žádné skřípání stroje, jaké by člověk očekával. Prostě se jen tiše navíjel na otáčející se hřídel.

Nakonec zející otvor v podlaze překryl skleněný plát. Všude kolem mě se leskly a třpytily průhledné skleněné stěny. Výhled byl úchvatný – už jsme opustili území schované v mlze a v hloubce pod námi jsem nyní viděl krajinu rozpínající se všemi směry. Měl jsem pocit, jako bychom se vznášeli na obloze, sami od sebe, v oslňujícím poklidu...

„Takže civění tě ještě nepřešlo?“ ušklíbla se Bastille a založila si ruce na hrudi.

Zamračil jsem se na ni. „Promiň,“ řekl jsem, „ale snažím se užít si tenhle překrásný okamžik.“

Odfrkla si. „A co jako? Složíš o tom báseň? Prosím tě!“ S tím se otočila a vydala se prosklenou chodbou dál do nitra draka směrem k hlavě. Kysele jsem se sám pro sebe usmál. Neviděl jsem Bastille víc než dva měsíce, přičemž ani jeden z nás netušil, jestli přežijeme dost dlouho na to, abychom se ještě někdy potkali.

V případě Bastille ovšem šlo o veskrze pozitivní reakci. Nic po mně nehodila, ničím mě nepraštila, a dokonce mi ani moc nenadávala. Vcelku hřejivé přijetí.

Doběhl jsem ji. „Co se stalo s tvým běžným oblečením?“